

JUNG KÁROLY

Magyarázat

*Mindenre van magyarázat. Legvégül.
Később már semmire sincs.
Hiába álmodtam meg a házat.
Felépült, aztán mégse lett:
Űrben lebegő légüres emeletek,
Daloló feketerigó fészke felett.*

*A test illata. A testmeleg.
Éjszaka az egymásnak vetett
Hátak. Lélegzés más-más ritmusa.
A nyitva hagyott ablakszárnyak.*

*Amikor a menedék bezárul.
Amikor öled kitérül, s bezárul.
Mikor már nincsenek szavak.
Szavak. Falhoz ütődő zörejek.*

*A végszó bennem vicсорít.
Sétahossznyira megint a ladik.
Tán el sem sodorna az áradat
A Szigetnél vízbe bomló ágakig.*

Kinek a Léthe?

*jelentéktelenség. látszatomunka.
semmittevés. fáradtság. alibik.
kifosztottság. zuhanás magunkba.
álló állapot. határfolyón a ladik.*

*kénsárga felhőég. alkonyi eső. szavak.
kisbetűs hazárdjáték. tét: sokadik.
szavak. szavak. szavak. havak. alszanak.
ámde kívül is belül is alkonyodik.*

Hajlékom, absíd, absíd!

*A mogyoróbokrot kívágta. Nézem,
Hogy lett úrrá az idegen birtokomon.
Meggy, cseresznye-, szilvafa sorsára vár.
Letaposta kertemet. Ridegen virítanak
A nyomok a sárban. Rablólhús kihűlt
Hamuja, félrebillent, kormos téglák.
Sáros sörösüvegek erekciója a földből:
Barbár jelképeként erőszaktevőnek.
Istenem – az ezüstfenyő!*

Álmodott

*Ide valaki otthont egykor. Csöndet,
Zenét, munkát, hogy teremteni valamit,
Ami megmarad, s majd megöregedni, ott,
Fönn, az emeleten, a létről beszélgetve
Az estében odazarándoklókkal, persze,
Leginkább a fákkal, a legkedvesebbel,
Diónyi rózsaszín bóbitákkal, ha már
El nem menekültek erről a tájról.*

Belehalni

*A távoli délszak bűvöletébe! Elmenni
És belehalni. De előbb engedni a test
Felparázsló tüzének, a nem csak szónak,
Nem csak látványnak, nem csak beszélő
Földrésznyi zivatarnak, de kicsavarni
A fákat, de belevágni a kést a szélbe,
Csupasz mellett dacolni, újuló meg újuló
Rohamokkal, tikkadatig, s omolva össze
Aztán szétdarabolva, alig remélve a
Feltámadást.*

Elnémulnak akkorra a dalok.

*Absíd, absíd! Ezt kéne kiáltani,
Néked szólna e motyogás, magyarul
Már alig lenne kinek, hisz felmenőinek
Előbb szólhatott volna az ember, nem
Amikor már semmi értelme.*

A semmire
*Nem lehet ráhangolódni, e rettentő
Ragyogásra az ezredvég karmaiban,
Mert okádják nótáikat odvas ordasok,
Uram, oly egyedül vagyok!*

Néptelenné
*Váltak a belső szózatok, s becsapja
A huzat az ajtót, az ablakszárnyakat,
A végtelen éjszakára zuhog az eső,
Csöpög majd egy képzelt mennyezet a
Megszégyenített könnyutárra.*

Az Úristen
*Rázokog a menekülő nyájra – hiába
Zokog szegény, ebben a závarban
Kulcs már nem csikordul soha többé.
Akkor majd a test megadja magát?
Akkor majd magát megadni képtelen?
A hálószoba rég kihűlt. A sikoltás
Az ablakrácsra fagyott.*

Uram, zokogj
Velem. Világgá szalasztott a félelem.

Könnyű szél, dallam

*A kort faggatom, melyben
Élünk. Korod, s korom.
Akarom, nem akarom,
Gyakorta van ez így.
Korom hull koromra,
Tartva így hazafelé,
S karom ölelne bár,
A távol egyre távolodik.*

*Ma sem tudom, ki vagy;
 Meg sem tudhatom már.
 Elég a létezésed ténye,
 Ha be nem zárul minden határ.
 Majd csak tavaszodik.
 Könnyű szél jön majd talán:
 Gyors futam a hangszeren;
 Mielőtt a dallam felhangzana.
 Várható búcsúzkodások.
 Vagy csak titkos távozás.
 Nem szólva senkinek.*

Szerelem

*„De legszebbek a szeretők”
 (Pilinszky János)*

*Azt csak később vettük észre,
 Hogy utánunk maradtak a vérnyomok;
 Azt ott a párnán, meg a lepedőn –
 Ahogy később visszapergettük
 Az éjszakát –, én hagyhattam ott.
 Aztán már jóval később –
 Az már valahol másutt következett –
 Csak te hagytál ott vérnyomot,
 Hiába hittél takarót magad alatt.
 Öledet akkor öleltem először,
 S tudtam, hogy véredet érzem
 Ajkamon. Öled sós volt, forró,
 Egy másik világ kapuja, s enyém.
 Így még nem szerettem senkit.
 S így még nem szerettek. Vérben
 Csapódott, tapadt egymásba testünk.
 Vérben szerettük egymást,
 S tudtuk, hogy innen nincs visszaút.
 Ajkadon fehérlett a kiteljesedés.
 Két test akkor egymásért hallgatott.
 Elhagyott világban két pihegő elhagyott.*

Aber nicht so einfach

*Mindent számontartok rólad:
Éppen most ért véget a munkád,
Fázósan összehúzod magadon
A most vett új garbót. Macskásan
Nyújtózol egyet. Indulnál haza.
Ez valami egészen új dolog.
Van hová, s akarsz is hazamenni.
Korábban alig volt indulhatnékod;
Se ide nem volt, oda is alig.
Vagy csak később és néhanapján.
De minél később – annál jobb.
Üresjárataidat is számontartom:
Még azt az egy órányit is, ami
A későbbiekig valószínű lehet.
Én közben újra belakni próbálok
A vers évek óta lakatlanul
Felejtett jéghideg csarnokait.
Majd: most ért véget. Mosolyod látom.
Aber nicht so einfach – jut eszembe.
Indulsz haza. Tán eszedbe jutottam.
Ma este is érted hallgatok.
A másik szobában egy másik némaság.
Közös múlt romjai süllyednek el.
Közös jelenre már nem futotta.
Érzed-e, hogy most is veled vagyok?*